

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **E. K., s. r. o., S.**, IČO: X., zastúpený advokátom JUDr. Ľ. H., V., proti žalovanému: **S. R., a. s., T.**, IČO: X., zastúpený advokátom JUDr. M. L., M. **o zaplataenie 16 043,80 eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Ružomberok pod sp. zn. 3Cb 1/2011, na dovolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 21. marca 2012, č. k. 13Cob 355/2011-310, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy dovolacieho konania vo výške 393,56 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Ružomberok rozsudkom z 29. 06. 2011, č. k. 3Cb 1/2011-213 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 16 043,80 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 16 043,80 eur od 22. 09. 2010 do zaplataenia.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že predmetom konania je nárok na zaplataenie zmluvnej pokuty podľa článku XII bod 12.2 rámcovej zmluvy o dodávke dreva č. 16242/2004 zo dňa 16. 09. 2004, uzatvorenej medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim. Predmetom tejto zmluvy boli pravidelné štvrťročné dodávky listnatého vlákňinového dreva v kvalite podľa technicko-preberacích podmienok kupujúceho. Súčasťou rámcovej zmluvy bola v zmysle článku XII aj penalizácia. V uvedenom článku sú dohodnuté tri druhy penalizácií, a to v bode 12.1 za nesplnenie dodávok predmetu zmluvy, v bode 12.2 za neodobratie predmetu zmluvy a v bode 12.3 za omeškanie úhrady. Súd konštatoval, že z názvu bodu 12.2 (penalizácia za neodobratie predmetu zmluvy), ako aj z jeho obsahu (ak kupujúci neodoberie predmetu zmluvy alebo jeho časť, má predávajúci právo uplatniť si

náhradu takto spôsobenej škody vo výške 5% z hodnoty neodobraného dreva) vyplýva, že zmluvné strany dojednali majetkovú sankciu za porušenie konkrétnej povinnosti, hoci nie je použitý pojem zmluvná pokuta, na rozdiel od ustanovenia 12.1, kde takýto pojem použitý je, v súvislosti s penalizáciou za nesplnenie dodávok predmetu zmluvy. Z hľadiska náležitosti prejavu vôle súd bol toho názoru, že dojednanie podľa bodu 12.2 zmluvy je určitým a zrozumiteľným právnym úkonom, a to dohodou o zmluvnej pokute. Prihliadol pritom aj na skutočnosť, že predmetom obchodno-záväzkového vzťahu boli dodávky dreva zo strany žalobcu žalovanému ako dcérskej spoločnosti M. S., a. s., R., ktorá zabezpečuje nákup drevnej hmoty pre spoločnosť M. S., a. s. Bolo povinnosťou žalobcu dodať drevo žalovanému pre potreby výroby spoločnosti M. S., a. s. a na druhej strane povinnosťou žalovaného bolo toto drevo odobrať. Povinnosti zmluvných strán, ako aj sankcie za nesplnenie zmluvných povinností boli dojednané vyvážené a v rámci zmluvy prebiehali jednotlivé štvrtročné objednávky ako čiastkové kúpne zmluvy. Súd sa v konaní zamerl na skúmanie, či žalovaný ako kupujúci porušil zmluvnú povinnosť odobrať predmet zmluvy v období od 01. 07. 2009 do 30. 09. 2009, v nadväznosti na námietku žalovaného, týkajúcu sa jednostranného odstúpenia od zmluvy zo strany žalovaného listom z 23. 07. 2009. Zdôraznil, že uvedeným listom žalovaný nevypovedal zmluvu v zmysle článku XVI bod 16. 1 zmluvy, uvedenú skutočnosť žalovaný ani netvrdil. Odstúpenie od zmluvy posúdil podľa § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka a dospel k záveru, že žalovaný listom z 23. 07. 2009 prejavil vôľu odstúpiť od zmluvy podľa ustanovenia § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka, keď ako dôvod uviedol pozmeňovanie dokladov a manipuláciu s jednotlivými drevinami dodávaného dreva. V liste z 10. 11. 2009 len potvrdil skutočnosť odstúpenia od zmluvy. Súd s poukazom na ustanovenie § 420 ods. 1, § 422 Obchodného zákonníka uviedol, že 27. 05. 2009 bolo telefonicky anonymne oznámené na linku hotline spoločnosti M. S., a. s., že dochádza k machináciám s drevom. Vzhľadom k uvedenému dôkazu konštatoval, že relevantné informácie, týkajúce sa tvrdého porušovania zmluvy zo strany žalobcu pri dodávkach tovaru, boli známe žalovanému už koncom mája 2009, resp. v priebehu mesiaca jún 2009. I napriek tomuto zisteniu zo strany žalovaného nedošlo k uplatneniu práv zo zodpovednosti za vady a žalovaný nezhľadil skončenie zmluvného vzťahu so žalobcom. Naopak 29. 06. 2009 bola daná zo strany žalovaného žalobcovi objednávka na tretí kvartál r. 2009. K odstúpeniu od zmluvy zo strany žalovaného došlo až listom z 23. 07. 2009. S poukazom na ustanovenie § 345 ods. 2 Obchodného zákonníka, podľa ktorého pri pochybnostiach sa predpokladá, že porušenie zmluvy nie je podstatné. Podľa názoru súdu nebolo možné s určitosťou uviesť, že

by žalobca v čase uzavretia zmluvy vedel alebo mohol rozumne predvídať, s prihliadnutím na účel zmluvy, že žalovaný nebude mať záujem na plnení povinností z tejto zmluvy v prípade, že by zo strany žalobcu došlo k dodaniu iného druhu dreva. Napriek tomu, že bol dodaný iný druh dreva, nebol vrátený žalobcovi, dokonca si žalovaný neuplatnil svoje právo zo zodpovednosti za vady vôbec. Súd dospel k záveru, že žalovaný pre prípad ustanovený v § 345 ods. 1 Obchodného zákonníka nespĺnil podmienky pre takéto odstúpenie od zmluvy. Za tohto stavu potom za uplatňované obdobie od 01. 07. 2009 do 30. 09. 2009 zmluvný vzťah medzi účastníkmi konania na základe rámcovej zmluvy o dodávke dreva trval. Zmluvná povinnosť, ktorá bola zabezpečená zmluvnou pokutou, bola porušená, keďže žalovaný neodoberal časť dreva podľa objednávky na tretí štvrt'rok 2009 a nárok žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa čl. XII., bod 12.2 je dôvodný. Čo sa týka výšky zmluvnej pokuty, resp. jej primeranosti, súd nezistil, že by zmluvná pokuta, dohodnutá zmluvnými stranami, bola neprimerane vysoká, žalovaný námietku neprimerane vysokej zmluvnej pokuty ani nevzniesol, preto sa stotožnil s vyčíslením zmluvnej pokuty vo výške 16 043,80 eur a žalobe vyhovel. Žalobcovi priznal podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka 9% úrok z omeškania ročne zo sumy 16 043,80 eur od 22. 09. 2010 do zaplatenia, keďže žalovaný sa dostal so splnením svojho peňažného záväzku uhradiť žalobcovi uplatnenú zmluvnú pokutu do omeškania. K námietke žalovaného, týkajúcej sa poctivosti obchodného styku a v nadväznosti na to nepriznania ochrany uplatňovanému právu žalobcu v tomto konaní s poukazom na prebiehajúce trestné konanie súd prvého stupňa uviedol, že účastníkmi tohto občianskeho súdneho konania sú právnické osoby, obchodné spoločnosti, na rozdiel od trestného konania, kde sa skúma trestná zodpovednosť fyzických osôb, pričom v predmetnom trestnom konaní ako poškodený žalovaný vôbec nevystupuje. V tomto konaní o zaplatenie zmluvnej pokuty súd vychádzal z iných skutkových zistení a posudzoval, či došlo k porušeniu zmluvnej povinnosti, ktorú zmluvná pokuta zabezpečuje a vykonal dokazovanie aj listinnými dôkazmi, založenými v označených trestných spisoch. Nebolo preukázané tvrdenie žalovaného, že žalobca podstatným spôsobom porušil zmluvnú povinnosť v zmysle § 345 ods. 2 Obchodného zákonníka. K otázke zásady poctivého obchodného styku poznamenal, že jeho podstatou je rešpektovanie všeobecne uznávaných požiadaviek, vzťahujúcich sa na obchodovanie. V danom prípade, ak žalovaný tvrdil, že žalobca pozmeňoval doklady a manipuloval s jednotlivými drevinami dodávaného dreva, dospel k záveru, že ide o zistenie vady tovaru, dodaného žalobcom žalovanému - dodanie iného druhu tovaru, v čom nevidel rozpor so zásadou poctivého obchodného styku. Zmluva, ako aj

právna úprava Obchodného zákonníka obsahuje inštitúty, ktoré možno v prípade nespokojnosti s plnením zmluvných povinností druhou zmluvnou stranou využiť a chrániť svoje obchodné záujmy, či realizovať svoje podnikateľské ciele. V tomto prípade u žalobcu nejde o konanie v rozpore s uvedenou zásadou.

Krajský súd v Žiline na odvolanie žalovaného rozsudkom z 21. 03. 2012, č. k. 13Cob 355/2011-310 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil so závermi súdu prvého stupňa v súlade s § 219 ods. 2 O. s. p. a v podrobnostiach na ne odkázal. K zvýrazneniu vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvého stupňa k jednotlivým odvolacím dôvodom uviedol zhodne s názorom prvostupňového súdu, že nielen recipročným (vzájomným) zabezpečením si plnenia zmluvných povinností postihom penalizácie, ale aj spôsobom vyjadrenia zmluvnej povinnosti, ktorá má byť penalizáciou zabezpečená, išlo nepochybne v čl. XII v obidvoch bodoch 12.1 a 12.2 o písomnú dohodu zmluvnej pokuty tak pre žalobcu, ako aj pre žalovaného. V rámcovej zmluve bola platným a určitým spôsobom dohodnutá zmluvná pokuta u žalovaného ako kupujúceho. Vzhľadom k zmyslu a účelu zmluvnej pokuty, ktorá predstavuje paušalizovanú náhradu škody, z titulu porušenia zmluvného záväzku, bolo nepochybné a určité, že zmluvné strany si v čl. XII bodu 12.2 dohodli zmluvnú pokutu. S poukázaním na ustanovenie § 422 ods. 1 Obchodného zákonníka zdôraznil, že dodanie iného tovaru, než určuje zmluva (aliud), je zaradené medzi vady tovaru. Táto zákonná úprava korešponduje aj s Viedenským dohovorom. Nebol preto relevantný odvolací dôvod v tom smere, že by dodanie iného druhu dreva, ako bol deklarovaný, malo mať za následok absolútne nesplnenie zmluvy. Pri dodávke dreva sa vždy jednalo o listnaté drevo. Súd prvého stupňa preto správne skonštatoval, že nesúlad medzi dodaným drevom a drevom vykázanými žalobcom na súhlasnom dodacom liste bol vadou tovaru. Doplnil, že právnym následkom dodania iného tovaru, ako určuje zmluva, je, že táto dodávka sa považuje za vadné plnenie. V prípade vadného plnenia pôvodný zmluvný záväzok nezaniká, dochádza však ku zmene obsahu tohto záväzku, ktorá zmena bude zodpovedať nárokom kupujúceho – žalovaného, vzniknutým z vadného plnenia. Bolo preto potrebné prihliadať aj na ustanovenie § 436 a nasl. Obchodného zákonníka, ktoré ustanovenia upravujú nároky z väd tovaru. Výsledky dokazovania potvrdili, že žalovaný nepostupoval v zmysle zodpovednostných nárokov a svojím správaním ani nepreukázal, že dodaním tovaru s vadami bola porušená rámcová zmluva podstatným spôsobom. K správne záveru súdu prvého stupňa v tomto smere pristupuje aj skutočnosť samotnej dispozície s dodávkami tovaru

žalovaným, pretože bolo preukázané, že tovar nebol žalobcovi vrátený, bol spotrebovaný a vo vzťahu k nemu nebol uplatnený zodpovednostný nárok. Vada dodávky tovaru nebola zo strany žalovaného namietaná v rovine zodpovednostného nároku bez zbytočného odkladu po tom, čo žalovaný tieto vady zistil, a preto úkon odstúpenia žalovaného z 23. 07. 2009 nie je úkonom odstúpenia pre porušenie rámcovej zmluvy podstatným spôsobom a nemohol vyvolať účinky. Ak nenastali účinky z titulu úkonu odstúpenia žalovaným, tak zmluvný vzťah medzi žalobcom a žalovaným za obdobie od 01. 07. 2009 do 30. 09. 2009, za ktoré bola uplatnená zmluvná pokuta, trval. Ak podľa rámcovej zmluvy a objednávky žalovaného z 29. 06. 2009 na tretí kvartál 2009 došlo k odobratiu tovaru - dreva žalovaným, tak tým táto zmluvná povinnosť, ktorá bola zabezpečená zmluvnou pokutou, bola porušená a žalobcov nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa čl. XII bod 12. 2 rámcovej zmluvy bol skutkovo, aj právne opodstatnený. Ani zo strany odvolacieho súdu nebolo zistené, že by výkon práva žalobcu na zaplatenie zmluvnej pokuty bol v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku. V danom sporovom konaní bol hodnotený zistený skutkový stav, správanie sa žalobcu, žalovaného, jednotlivé ich úkony, a preto nenaplnenie zodpovednostného nároku žalovaným vo vzťahu k žalobcovi sa nemohlo premietnuť ani do aplikácie § 265 Obchodného zákonníka. Zdôraznil, že v predmetnom súdnom konaní sa riešila zodpovednosť obchodno-závazková, nie trestno-právna. Rámcovou zmluvou bola daná rovnováha pre účastníkov zmluvného vzťahu, a to tak pre žalobcu, ako aj pre žalovaného pri úprave a výkone zmluvných práv a povinností. Nie je možné trestno-právnu zodpovednosť fyzických osôb stotožňovať s obchodno-závazkovou, a preto určujúce bolo správanie sa žalobcu a žalovaného s odkazom k uzavretej rámcovej zmluve a zákonnej úprave ustanovenia § 409 a nasl. Obchodného zákonníka, ktoré sa týkajú kúpnej zmluvy.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 27. 03. 2012.

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie s poukázaním na existenciu dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. a § 237 písm. f/ O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, ďalej podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ uviedol, že oba súdy sa absolútne nedostatočne vysporiadali so všetkými relevantnými skutočnosťami, potrebnými na zákonné

a spravodlivé rozhodnutie. Ich rozhodnutia sú nedostatočné a arbitrárne. Má za to, že odvolací súd nedal odpoveď na viacero rozhodujúcich odvolacích námietok a niektoré sporné skutočnosti vyložil tak extrémne nezákonne, že de facto poskytol súdnu ochranu protiprávnemu konaniu zo strany žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že po zistení manipulácie s dodanou drevnou hmotou a dokladmi v priebehu mesiacov jún a júl 2009 bola činnosť žalobcu monitorovaná policajnými orgánmi. Posledná zmanipulovaná dodávka bola policajnými orgánmi zadržaná 21. 07. 2009. Žalovaný následne listom z 23. 07. 2009 (bezodkladne po zadržaní poslednej dodávky) od predmetnej rámcovej zmluvy odstúpil. Dodal, že oba sudy tento list zhodne posúdili ako úkon odstúpenia od zmluvy. V konaní bolo taktiež nepochybne zistené, že žalobca ďalšie drevo žalovanému už nedodal a ani neurobil žiadne úkony, smerujúce k jeho dodaniu. Ďalej namietal, že oba sudy sa zaoberali len otázkou vadnosti plnenia vo vzťahu k ustanoveniu § 422 ods. 1 veta druhá Obchodného zákonníka, avšak odvolací súd sa vôbec nevysporiadal s námietkami žalovaného, že ustanovenie § 345 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka umožňuje zmluvnej strane odstúpiť od zmluvy v dôsledku omeškania dlžníka, znamenajúceho podstatné porušenie jeho zmluvnej povinnosti, t. j. nie pre vady tovaru. Uviedol, že žalobca sa v zmysle § 365 Obchodného zákonníka dostal do omeškania, keďže svoj záväzok neplnil riadne a včas. Bez ohľadu na to, či a aké drevo žalobca dodával, ak takúto dodávku možno považovať za vadnú dodávku, žalobca si svoje záväzky zo zmluvy neplnil riadne. Súd tiež nedal relevantnú odpoveď na otázku, či žalobca zodpovedal za riadne vystavenie sprievodných listov - dodacieho (súhlasného) listu, a či takáto samostatná dodávka so zmanipulovanými dokladmi znamenala podstatné porušenie zmluvnej povinnosti. Poukázal na skutočnosť, že ihneď po zadržaní poslednej dodávky (listom z 23. 07. 2009) odstúpil od zmluvy, pričom išlo o odstúpenia bez zbytočného odkladu. Odvolací súd vôbec nereagoval na námietku, že práve preto, že ak v dvoch rôznych ustanoveniach, bezprostredne za sebou nasledujúcich, zmluvné strany dohodli v jednom zmluvnú pokutu (bod 12.1 zmluvy) a v nasledujúcom ustanovení rozlišovali pojem nárok na náhradu škody (sporné ustanovenie bodu 12.2 zmluvy), tak celkom zreteľne prejavili vôľu tieto nároky rozlišovať. Sudy otázku konania v rozpore s poctivým obchodným stykom vôbec neposudzovali z hľadiska závažného porušovania povinností žalobcom v súvislosti so zamieňaním dodaného druhu drevnej hmoty v dokladoch naň sa vzťahujúcich a v súvislosti s páchaním trestnej činnosti, keďže pri tomto konaní boli účastní priamo konatelia žalobcu, ako to bolo zistené v trestnom konaní. Zodpovednosť konateľov žalobcu za takéto konanie má vplyv na posúdenie zodpovednosti žalobcu posudzovanej v rovine obchodnoprávnej

(minimálne v otázke posúdenia konania žalobcu v rozpore s poctivým obchodným stykom). Vzhľadom na túto okolnosť mal súd prvého stupňa, prípadne odvolací súd, konanie prerušiť v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Ak konajúce súdy tak neurobili, odňali žalovanému možnosť konať pred súdom. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvého stupňa a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O. s. p. nie je daný, dovolanie je nedôvodné a obsahovo sa zhoduje s podaným odvolaním. Uviedol, že odvolací súd sa vysporiadal so všetkými námietkami žalovaného. Navyše žalovaný v dovolaní uvádza nepravdivé skutočnosti. Tovar, ktorý bol dodaný žalobcom, bol žalovanému aj zaplatený zo strany jeho zmluvného partnera. Uviedol, že trestnoprávna zodpovednosť nemôže mať vplyv na porušenie zmluvy zo strany žalobcu. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalovaného zamietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 10a ods. 1 O. s. p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom podľa § 241 ods. 1 O. s. p., preskúmal rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania podľa § 243a ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V zmysle § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalovaného v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nie je prípustné.

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho formu, obsah alebo povahu predmetu konania. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/, b/, c/, d/, e/, g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v týchto ustanoveniach preto nie je daná.

Podľa § 237 písm. f/ O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Žalovaný v dovolaní namietal, že odvolací súd v rozhodnutí nedal relevantnú odpoveď na jednotlivé odvolacie námietky, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom o tých rozhodných skutočnostiach, ktoré sú nevyhnutné pre riadne a zákonné rozhodnutie vo veci samej. Podľa názoru dovolateľa sa odvolací súd vôbec nevysporiadal s odvolacími námietkami, týkajúcimi sa omeškania žalobcu s riadnym plnením záväzku žalobcu, čo predstavuje podstatné porušenie zmluvnej povinnosti a umožňuje odstúpenie od zmluvy z úplne iných dôvodov, než je odstúpenie pre vady tovaru. Súd nedal ani odpoveď na relevantnú otázku preukázanej manipulácie s dokladmi vo vzťahu k podstatnému porušovaniu zmluvy. Súd sa nedostatočne zaoberali účinkami odstúpenia od zmluvy, absolútne sa nezaoberali s otázkou, či vôbec došlo k porušeniu povinnosti kupujúceho odobrať predmet zmluvy a odvolací súd sa nedôvodne vysporiadal aj s obranou žalovaného v tom smere, že výkon práva žalobcu je v rozpore s poctivým obchodným stykom. Uvedené dôvody dovolania možno považovať za dôvody týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť

o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa názoru dovolacieho súdu námietka dovolateľa, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je opodstatnená.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové, relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II ÚS 78/05).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vykonal, aké skutočnosti z vykonaných dôkazov zistil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, citoval právne predpisy ktoré aplikoval na prejednávajúcu vec. Prijatý záver o dôvodnosti uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vysvetlil logicky, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnej dôvodov súdu prvého stupňa uviedol ďalšie argumenty a tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami žalovaného, uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky, súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo žalobe vyhovené. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného žalovaného neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nespĺňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalovaného. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia spĺňa.

Ďalšia námietka dovolateľa, že konanie súdov nižšieho stupňa je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. b/, c/ O. s. p.), sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi, samotné ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie vecne preskúmať, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 O. s. p. a neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.

ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.

V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Úspešnému žalovanému patrí náhrada trov dovolacieho konania, zodpovedajúcich účelným trovám právneho zastúpenia advokátom vo výške 393,56 eur. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 320,34 eur podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. (písomné vyjadrenie k dovolaniu zo 17. 05. 2012), z paušálnej náhrady hotových výdavkov 7,63 eur podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky a z DPH (20%) vo výške 65,59 eur podľa § 18 ods. 3 vyhlášky. Za účelne vynaložené trovy nepovažoval súd odmenu advokáta za ďalší úkon právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom), z dôvodu, že právne zastúpenie žalobcu prevzal v konaní pred súdom prvého stupňa a žalobcu zastupoval aj v konaní pred odvolacím súdom.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave 31. januára 2013

JUDr. Alena Prieceľová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová